

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320200891
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4320200891.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený (advokátska kancelária): Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: X. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. Š. T., XXXX/XX, I., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Veľký Dvor 12, Želiezovce, o zaplatenie 249,63 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 9Csp/3/2020-146 zo dňa 23. októbra 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému **n e p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručенou prvoinštančnému súdu dňa 23.01.2020 sa žalobca domáhal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 249,63 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 249,63 eura od 18.12.2018 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 uzatvorenej medzi postupcom: Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 28.03.2015 Zmluvu č. 5061323906/0900, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 350,63 eura a pozostávala z istiny vo výške 249,63 eura, z riadneho úroku vo výške 60,50 eura, z úroku z omeškania vo výške 20,50 eura a z poplatkov vo výške 20,- eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaná suma tak predstavuje podľa žalobcu sumu vo výške 249,63 eura, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru. Žalobca si tak zvyšnú časť dlžnej sumy pozostávajúcej z neuhradeného riadneho úroku vo výške 60,50 eura, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 20,50 eura a z neuhradených poplatkov vo výške 20,- eur neuplatňuje. Žalobca si ďalej uplatnil zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy a to počnúc dňom 18.12.2018, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Súd žalovanému doručil žalobu spolu s jej prílohami a zároveň ho v zmysle § 167 ods. 2 CSP vyzval, aby sa k nej vyjadril. Žalovaný si žalobu s prílohami a uznesením sp. zn.: 9Csp/3/2020 - 87 zo dňa 06.04.2020 prevzal dňa 15.04.2020, avšak k žalobe sa písomne nevyjadril, skutkové tvrdenia žalobcu nijakým spôsobom nepoprel. Na základe výzvy súdu zo dňa 20.05.2020, aby žalobca preukázal platné postúpenie bankovej pohľadávky, t. j. splnenie predpokladov na jej postúpenie podľa § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 (nech preukáže doručenie výzvy zo strany banky žalovanému), ako aj predložil doklady o čerpaní a splácaní

finančných prostriedkov žalovaným, bol súdu zo strany právneho zástupcu žalobcu predložený prehľad finančných operácií na predmetnom účte ako aj časť podacieho hárku Slovenskej pošty, a. s., z ktorého vyplýva, že žalovanému bola adresovaná listová zásielka podaná na poštovú prepravu dňa 08.01.2019, ktorá sa s najväčšou pravdepodobnosťou týkala oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 03.01.2019. Súd ďalej vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listín predložených žalobcom a ďalšími listinami tvoriacimi obsah spisu a vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 297 písm. b) CSP nakoľko mal za to, že v predmetnom spore ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje sumu 1.000,- eur. Súd tak rozsudok verejne vyhlásil podľa § 219 ods. 3 CSP dňa 23.10.2020. Súd sa konkrétne oboznámil so žalobou, zmluvou o postúpení pohľadávok a jej prílohou, návrhom na uzatvorenie Zmluvy o Kreditnej karte s prílohami 1 - 3 (doplňujúce informácie o klientovi, súhlas s overením schopnosti úver splácať a poskytnutím údajov do príslušného registra, poplatky), prijatím návrhu na uzatvorenie Zmluvy o Kreditnej karte, všeobecnými obchodnými podmienkami, produktovými obchodnými podmienkami pre kreditné karty a povolené prečerpania, Sadzobníkom poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne, a. s., výzvou zo dňa 21.09.2017, výzvou zo dňa 12.09.2018, oznámením o postúpení pohľadávky, pokusom o zmier, výsledkom vyhľadávania v Obchodnom vestníku ohľadom žalovaného, uznesením Okresného súdu Levice sp. zn.: 9Csp/3/2020 - 87 zo dňa 06.04.2020, vyjadrením PZ žalobcu zo dňa 02.06.2020, prehľadom finančných operácií a podacím hárkom Slovenskej pošty, a. s.

2. Napadnutým (zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným) rozsudkom Okresný súd Levice ako súd prvej inštancie podanú žalobu (v celom rozsahu) zamietol a súčasne o trovách strán sporu voči sebe navzájom rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznáva.

3. Skutkový stav sporu súd prvej inštancie zistil nasledovne:

Právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s.) ako veriteľ prijal dňa 28.03.2015 návrh žalovaného na uzatvorenie Zmluvy o kreditnej karte s nasledovnými podmienkami: druh úveru: spotrebiteľský revolvingový úver, typ kreditnej karty: Štedrá karta CTLS, schválený úverový rámec: 300,- eur, typ a výška úrokovej sadzby: premenlivá, závisí od výšky čerpania celkového úverového rámca ku koncu účtovného obdobia zníženého o sumy splátok klienta uhradených do najbližšieho dňa splatnosti, RPMN 39,55 %, celková čiastka, ktorú klient zaplatí pri uvedených predpokladoch a RPMN: 357,59 eura, pričom žalovaný sa zaviazal vrátiť peňažné prostriedky v minimálnych splátkach vo výške 15,- eur, a to kedykoľvek, najneskôr však do dňa splatnosti, ktorým je 20. deň v mesiaci. Výzvou zo dňa 21.09.2017 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 31.08.2017 vo výške 330,56 eura s príslušenstvom. Opätovnou výzvou zo dňa 12.09.2018 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že z dôvodu omeškania so splácaním pohľadávky, vyhlásila banka mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stala splatnou v celom rozsahu. Zároveň žalovanému oznámil, že výška splatnej a nezaplátenej pohľadávky predstavuje ku dňu 12.09.2018 sumu 345,77 eura a tiež ho upozornil, že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1059/2018/CE zo dňa 17.12.2018 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653) nadobudol žalobca voči žalovanému pohľadávku špecifikovanú v prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok. V zmysle tejto prílohy predstavoval zostatok pohľadávky sumu 350,63 eura, ktorý pozostával z istiny vo výške 249,63 eura, z riadneho úroku vo výške 60,50 eura, z úrokov z omeškania vo výške 20,50 eura a z poplatkov vo výške 20,- eur. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 03.01.2019 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu pokusom o zmier zo dňa 02.01.2020 vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 363,66 eura v lehote do 12.01.2020. Z prehľadu finančných operácií na účte žalovaného vyplýva, že celková suma debetných operácií na účte žalovaného predstavuje sumu 4.547,48 eura a pozostáva z výberov kartou, platieb kartou a odchádzajúcich platieb z účtu vo výške 4.346,88, ďalej z poplatkov vo výške 108,60 eura a z úrokov vo výške 92,- eur. Súčet kreditných operácií na účte žalovaného predstavuje sumu 4.217,35 eura, z ktorých na istinu bola započítaná suma vo výške 4.097,25 eura, na poplatky suma vo výške 88,60 eura a na riadny úrok suma vo výške 31,50 eura. Rozdiel kreditných a debetných operácií na účte žalovaného tak predstavuje sumu vo výške - 330,13 eura (4.217,35 eura - 4.547,48 eura) a pozostáva z istiny vo výške 249,63 eura, z riadneho úroku vo výške 60,50 eura a z poplatkov vo výške 20,00 eur, z ktorej si žalobca v rámci svojho dispozičného oprávnenia uplatňuje neuhradenú časť istiny úveru vo výške 249,63 eura.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na vykonané dokazovanie a zistený skutkový stav veci, ako aj s poukazom na citované ustanovenia Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. - § 497), Občianskeho zákonníka (OZ - zákon č. 40/1964 Zb. - § 52 ods. 1 a 2, § 39, § 41, § 524 ods. 1 a 2), zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (§ 1 ods. 2, § 2 písm. a), b)), zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (§ 92 ods. 8) a Civilného sporového poriadku (CSP - zákon č. 160/2015 Z. z. - § 151 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2), odôvodnil nasledovne:

V konaní bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným existoval záväzkový vzťah titulom zmluvy o kreditnej karte uzavretej podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorá je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah založený zmluvou o kreditnej karte je tak potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) ako aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V predmetnej veci sa súd v prvom rade zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán sporu. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného žalobca preukázal predložením zmluvy o kreditnej karte, nakoľko ide o dlžníka zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého zmluvného vzťahu je predmetom konania. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrel s veriteľom zmluvy o kreditnej karte. V prípade bankových pohľadávok je však potrebné okrem ustanovenia § 524 Občianskeho Zákonníka aplikovať aj ustanovenie „lex specialis“, t. j. ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Žalobcu v tomto smere zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu uvedeného v tomto ustanovení a teda povinnosť preukázať, že právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a. s. ako veriteľ pohľadávky, písomne vyzval žalovaného ako dlžníka na úhradu dlhu a tento bol napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní. Splnenie zákonom predpísaného postupu je tak predpokladom postúpenia splatnej bankovej pohľadávky na tretí subjekt. Žalobca súdu spolu so žalobou predložil písomnú výzvu vypracovanú Slovenskou sporiteľňou, a. s. adresovanú žalovanému, v rámci ktorého banka konštatovala, že z dôvodu omeškania so splácaním pohľadávky banky zo zmluvy, vyhlásila banka mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stala splatnou v celom rozsahu. Banka zároveň oznámila dlžníkovi, že výška splatnej a nezaplátenej pohľadávky predstavuje ku dňu 12.09.2018 sumu 345,77 eura a tiež ho upozornila, že v prípade ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Žalobca však v konaní ani napriek výzve súdu nepreukázal, že jeho právny predchodca reálne túto listinu žalovanému doručil, nakoľko žalobca na základe výzvy súdu predložil podací hárok Slovenskej pošty, a. s., z ktorého vyplýva, že žalovanému bola zaslaná listová zásielka, ktorá bola podaná na poštovú prepravu dňa 08.01.2019 a zrejme sa týka listovej zásielky označenej ako „pokús o zmier“ zo dňa 02.01.2020, keď písomná výzva právneho predchodcu žalobcu je zo dňa 12.09.2018 a k samotnému postúpeniu predmetnej pohľadávky došlo podľa prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok dňa 17.12.2018. Písomná výzva sa musí pritom dostať do dispozičnej sféry dlžníka, lebo ide o úkon, ktorého splnenie je predpokladom ďalšieho právneho úkonu a to postúpenia pohľadávky bankou, za predchádzajúceho splnenia ďalších dvoch podmienok, a síce, že ide o splatnú pohľadávku a dlžník je napriek písomnej výzve nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách ďalej vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Touto právnou úpravou mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po zákonom určenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Takáto právna úprava by mala bankové inštitúcie motivovať k tomu, aby vyvinuli kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní záväzku zo strany dlžníka, aby pasivita banky v tomto smere nemala za následok, že sa počas trvania záväzkového vzťahu budú pripisovať na účet dlžníka poplatky, úroky z omeškania a iné sankcie. V konaní však nebolo preukázané ani to, že žalobcom uplatnená pohľadávka je splatná, nakoľko žalobca nepreukázal platné zosplatenie pohľadávky, nepreukázal, že sa výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako aj oznámenie o zosplatení dostali do dispozičnej sféry žalovaného a nepreukázal ani predčasné ukončenie zmluvného vzťahu, v dôsledku čoho by sa pohľadávka stala splatnou takýmto spôsobom, nakoľko zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú. Súd svoje vyššie prezentované názory opiera aj o rozsudok NSSR 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018, v ktorom sa NSSR vysporiadal s podmienkami, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou a síce, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia

ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a tento právny úkon je tak absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, na ktorú neplatnosť súd ex offio prihliada. Keďže postúpenie predmetnej pohľadávky je neplatným právnym úkonom, žalobca nie je veriteľom žalovaného, a preto súd žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v celom rozsahu zamietol. V tomto smere súd opäť poukazuje na právny názor a argumentáciu NSSR v rozsudku 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018 ako aj na právny názor NSSR vyslovený v rozsudku 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania v konaní plne úspešná. Nakoľko však žalovanému preukázateľne v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnil, súd vyslovil, že žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

5. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadol len žalobca v celom rozsahu domáhajúci sa jeho zmeny, tak aby jeho žalobe bolo (plne) vyhovené, resp. aby bol rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko napadnutý rozsudok vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd mu tiež nesprávnym postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriaci procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (konkrétne 571 dní) a zároveň bolo preukázané, že bol postupcom žalovaný opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to okrem iných výziev, výzvou zo dňa 21.9.2017 a zo dňa 12.9.2018 (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti), preto prvoinštančný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a teda zo strany postupcu nedošlo k porušeniu citovaného ustanovenia zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva. Ďalej sa nestotožňuje s právnym názorom provinštančného súdu o plynutí lehoty až po doručení písomnej výzvy banky, nakoľko toto z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách výslovne nevyplýva (uvedené nie je) a je v rozpore s ustanovením § 517 ods. 1 OZ. V tomto smere žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IIÚS 796/2016, na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/351/2017-153 zo dňa 24.5.2018 a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/2/2019 z 20.2.2020 ako aj na svoje podanie zo dňa 2.6.2020, prílohou ktorého bola platobná história zmluvného účtu. V konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom doručenie výzvy postupcom žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepoprel a teda potom nie je potrebné toto preukázať ďalšími listinnými resp. inými dôkazmi. Žalovaný bol v konaní absolútne pasívnym. V prípade, ak súd vyhodnotil otázku ohľadom postúpenia pohľadávky ako spornú, mal obligatórnu povinnosť v zmysle § 297 CSP (a contrario) nariadiť vo veci pojednávanie. Má za to, že v spore preukázal splnenie podmienok postúpenia, keď navyše pre postoj žalovaného v konaní nebolo preukázanie splnenia týchto podmienok navyše ani potrebné. Ďalej poukázal na štyri ďalšie rozhodnutia Krajských súdov v Trnave, Trenčíne a v Bratislave.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobcu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako rozhodnutie (vo výroku) vecne správne, keď súčasne o trovách odvolacieho konania strán sporu voči sebe navzájom rozhodol tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému, ktorému vzniklo právo na náhradu trov konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli a žiadne si ani neuplatňoval.

8. Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu (v skutkových i právnych záveroch) stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení svojho rozhodnutie obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, keď na zdôraznenie jeho správnosti aj s ohľadom na odvolacie dôvody:

- odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 (publikovaný pod R 60/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, ktorý rozsudok žalobca nesporne ako účastník aj tejto rozhodovanej veci pozná), z ktorého rozhodnutia vyplýva povinnosť súdu

prihliadnuť aj bez námietky (z úradnej povinnosti) na absolútnu neplatnosť postúpenia, ako aj to, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež právo klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky, keď postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon, teda neobstojí záver odvolateľa o tom, že v konaní nebolo potrebné preukázanie splnenia podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a že pri neexistencii popretia platnosti postúpenia pohľadávky žalovaným súd musel považovať platnosť postúpenia za nesporné skutkové tvrdenia a nemohol sám túto otázku posudzovať.

- jednou z podmienok, o ktorej hovorí vyššie uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Žalobca v konaní preukazoval zaslanie písomnej výzvy dlžníkovi podacím hárkom zo dňa 08.01.2019 a k odvolaniu priloženým podacím hárkom zo dňa 14.09.2018. Odvolací súd je toho názoru, že podací hárk zo dňa 08.01.2019 je potrebné spájať s oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 03.01.2019, čo nie je výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Aj napriek tomu, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že asi sa predmetná zásielka týkala pokusu o zmier (bod 22 napadnutého rozsudku), správne bolo konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal zaslanie písomnej výzvy zo dňa 12.09.2018. Žalobca zaslanie tejto výzvy preukázal až podacím hárkom doručeným súdu prvej inštancie spolu s odvolaním. Súd prvej inštancie prípisom zo dňa 25.05.2020 vyzval žalobcu (č. I. 97), aby súdu podľa § 150 ods. 2 CSP preukázal platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, tzn. že preukáže doručenie výzvy zo strany banky žalovanému a zároveň, aby predložil doklady o čerpaní a splácaní finančných prostriedkov žalovaným. Na uvedenú výzvu žalobca reagoval predložením platobnej histórie žalovaného a podacím hárkom zo dňa 08.01.2019 (č. I. 120). Odvolací súd je toho názoru, že povinnosťou žalobcu bolo preukázať odoslanie výzvy žalovanému zo dňa 12.09.2018 pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, nie v rámci odvolacieho konania, preto odvolací súd na predložený podací hárk zo dňa 14.09.2018 podľa § 366 CSP a contrario neprihliadal. Žalobca ani netvrdil, že ho bez svojho zavinenia nemohol predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom výnimka zo zákazu koncentrácie konania podľa § 296 CSP sa v spotrebiteľských sporoch vzťahuje len na spotrebiteľa, nie na dodávateľa.

- sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže, teda pokiaľ sa žalobca domáhal voči žalovanému uhradenia postúpenej bankovej pohľadávky, bolo jeho povinnosť nie len tvrdiť, ale aj preukázať splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

- odvolací súd dospel k záveru, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). Keďže žalobca sám nepreukázal splnenie povinnosti podľa § 92 ods. 8 CSP, nemohol súd prvej inštancie nekritický prevziať žalobcom tvrdý skutkový stav a jeho žalobe vyhovieť.

- v súlade s § 297 písm. b) CSP pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur. Spornosť ako kritérium pre nenariadenie pojednávania sa v súlade s citovaným ustanovením Civilného sporového poriadku týka zisteného skutkového stavu a v konkrétnych okolnostiach veci bola požiadavka nespornosti skutkových tvrdení splnená tým, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Inštitút materiálnej korekcie nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Z predloženého spisu vyplýva, že žalovaný bol súdom prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci vyzvaný, aby preukázal doručenie výzvy zo strany banky žalovanému. Okresný súd teda inštitút materiálneho korektívu uplatnil a jeho nevyužitím samotným žalobcom sa sám vystavil riziku procesnej sankcie v podobe straty sporu, a preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (bližšie uznesenie Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019).

9. Zo všetkých zhora označených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).